

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ.— Ἐνῶ παντοῦ σκορπίζονται τῆς Λευθερίας τὰ δῶρα
γὰ κῦτταξ τὸ μάρμαρο τοῦ Πατριάρχου τώρα.
Π.— Τι θέλεις νὰ μοῦ πῆς μ' αὐτοῖς;
Φ.— Θέλω νὰ στρέψω πίσω,
θέλω καιροῦ, βρε Περικλή, παλῆους νὰ σ' ἐνθυμίσω.

Μαζί μου γύρισε καὶ σὺ
σ' ἐκείνη τὴν ἡμέρα,
ποῦ μὲ λαχτάρα περισσὴ
τὸ στήσαμ' ἐδῶ πέρα.

Θυμίσου τότε, φίλε μου, ποῦ σὲ μυρτιαῖς πατέρι,
τί τοῦπε μεγαλόστομος τοῦ γένους ποιητῆς.
Θαρρῶ καὶ τώρα πῶς ἤγει φωνὴ Βαλαωρίτη,
θαρρῶ καὶ τώρα πῶς αὐτὰ διάτορος κηρύττει:
Πῶς μὰς θωρεῖς ἀκίνητος;... κτυπάτε, πολεμάρχοι...
μὴ λημονήτε τὸ σχοινί, παιδιὰ, τοῦ Πατριάρχου.

Ἄπο τότε τί καιροὶ
πέρασαν φαρμακεροί.
Ἄπο τότε πόσα χρόνια
πέταξαν μὲ καταφρόνια.

Ἄπο τότε δὲν ἤκουσθη ποιητῆς μεγαλορρήμων,
καὶ κανεὶς κανεὶς στὸ γένος
δὲν τραγοῦδῆσε τὸ μένος
πολεμάρχων μὰς ἀλκίμων.

Κόσμος χαῖνος κ' ἀναιδής,
βλο κ' ἀφιλοτιμία,
χρόνοι μούντζαι κ' φτυσιὰς.

Κι' ὅπου γύριζες νὰ δῆς
ἔβλεπες ἔμπρός καὶ μία
προτομὴ Ἐπεισιπωσιὰς.

Θυμάσαι πῶς πονούσαμε, θυμάσαι πῶς ἐκλαίγαμε,
θυμάσαι ποῦ δὲν ἔπαυες μὲ μιγίαις νὰ μαλλώνεις;
θυμάσαι τότε, ποῦ κ' οἱ δῶρ' ἴσ' ἄν Πατριάρχῃ λέ; αἰε;
πῶς μὰς θωρεῖς ἀκίνητος καὶ δὲν μὰς φασκελώνεις;

Θυμάσαι πῶς μὰς ἔβλεπε σ' αὐτὰ χρόνια τῆς φεανάκης,
ποῦ δὲν μπορούσαν ἀπ' αὐτὰ νὰ γίνουνε καλλίτερα,
καὶ πῶς τὴν πατερίτσα τοῦ τὴν σήκωνε συχναῖς
νὰ σπᾶσθ τὰ κεφάλια μὰς, ποῦ χανε μέσα πίτεραι;

Πόσαις φοραῖς ἀνάσκελα
στρωμένους στὸ κρεββάτι
ἔδῃθην πάππων φάσκελα
κ' ἐφώναξα σπολλάτη.

Πόσαις δὲν ἄκουσα γι' αὐτὰ
τὸ φάσκελα τὰ ζῆλυτὰ
τὸ γένος ν' ἀλαλάζει.

Ἦτο φασκίλων ἐποχή,
κ' ἔπεσαν μούντζαι σὰν βροχὴ
καὶ μούντζαι σὰν χαλάζει.

Ἐκείνα τότε τάχαμε βρεθεῖκα καὶ στεφάναι
καὶ μόνῃ περιφράναι.
Μία φωλιὰ κηφηναροῦ
ὁ τόπος εἶχε γίνει,
καὶ τὴν ντροπὴ τοῦ γαῖουροῦ
τὴν ζήλευα κ' ἐκείνη.

Ἄφοβα τώρα προσκυνῶ
τὸν Πατριάρχῃ τὸν τρανὸ
μὲ κάθε μας σπλήτη.

Στάσου καὶ σὺ, βρε φαριτᾶ,
καὶ σκεῖς σ' ἄλλους δυνατὰ
σὰν τὸν Βαλαωρίτη.

Πολέμων ἄγριος οἰσιμός,
ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη χαλασμός,
κτυπάτε, πολεμάρχοι.

Ἐμπρός ἔμπρός μὲ μὴ φωνή,
μὴ λημονήτε τὸ σχοινί,
παιδιὰ, τοῦ Πατριάρχου.

Π.— Κι' ἐγὼ μὰς λύρα, Φασουλῆ, μεγάλη θὰ τονίσω,
κ' ἄλλοιῶς τὸν Πατριάρχῃ μὰς τώρα θὰ προσφωνήσω.

Στὸν ἀνδριάντα τοῦ Γρηγορίου, τοῦ Πατριάρχου τοῦ μαρτυροῦ.

Πῶς μὰς θωρεῖς ἀκίνητος καὶ κανεὶς τὸ σταυρὸ σου;
τί τάχα συλλογίζεσαι; ποῦ νάσαι τὸ νεῖρό σου;
Τώρα γλυκὸ χαμόγελο σ' αὐτὴν χεῖλιν σου χαράζει,
σήμερα μὲς σ' αὐτὴν στήθ σου νὰ καρδιά σπαράζει.

Τώρα λαμπρὸς φωτοβολεῖς,
τώρα δὲν μὰς μαλλόνεις,
τώρα κοντὰ δὲν μὰς κλειεῖ
γὰ νὰ μὰς φασκελώνεις.

Τώρα σημαίνουν Ἐκκλησιαῖς,
μεσουρανεῖ τᾶστέρι σου
σ' τὴν σκλαβωμένη γῆ.

Τώρα βροντοῦν ἀρκατωσιαῖς,
κ' ὑψόνεται τὸ χεῖρ σου
γὰ νὰ τῆς εὐλογῆ.

Μεγάλος πάνοπλος χορὸς
φονιάδες φοβερίζει,
καὶ γύρω κάποιος τρομερὸς
Ἐγκέλαδος μουγγρίζει.

Τώρα τονίζεται παιὰν σ' τὸ φωτιστέφνὸ σου,
κ' ἡ θάλασσα, ποῦ δέχτηκε τότε τὸ λειψανὸ σου,